

ταισχύνη τὴν τιμὴν, πτωχὴν, ἀλλὰ τιμὴν. Καὶ παρεπέμπετο ἡ ὑπόθεσις ἀπὸ συμβουλίου εἰς συμβούλιον, καὶ ἀνεβάλλετο ἡ δίκη ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον, καὶ ἐσύρετο ἡ δικογραφία ἀπὸ εἰσαγγελέως εἰς εἰσαγγελέα καὶ εὕρισκοντο εἰσαγγελεῖς ἐξ ἐπαγγέλματος ἄθωοται καὶ παρὰ τρίχα—**δηλαδή παρὰ Γλαράκην**—ἐκινδύνευε ὅλον τὸ διαβολικὸν ἐκεῖνο δρᾶμα μὲ ἥρωα Δὸν Ζουάν, μὲ Μαργαρίταν, μὲ μεσιτριάς, μὲ μεσίτας, μὲ ἀρραβῶνας, μὲ ἐκδρομάς, μὲ πύργους, μὲ ἀπάτας, μὲ σιρόπια, μὲ πυροβολισμούς, μὲ ἀπειλάς, ὅλη ἡ ἐννεαμηνὸς πολιορκία τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ νέου Πάριδος νὰ κηρυχθῆ ὡς μία ἀπλουστάτη πράξις τῶν παρὰ τὸ Γκάξι ἐρογοστασιῶν τῆς ἡδονῆς! Καὶ ἐπὶ τέλους ἐπενοεῖτο— χάρις πάντοτε εἰς τὸν πλοῦτον— τὸ φανταστικὸν ἐγκλήμα τῆς ἐκουσίου ἀπαγωγῆς διὰ πράξιν ἔχουσαν τὸν τύπον τῆς τελειότητος τοῦ βιασμοῦ, πράξιν ἣτις ἡδύνατο νὰ ὀνομασθῆ ὑπὸ τῆς κριτικῆς τοῦ ἐγκλήματος ἀριστοῦργημα ἀνηθικότητος.

Ἐὰν ἡ Δίκη λοιπὸν αὐτὴ ἐχρησίμευσε ὡς ἡ ράβδος τοῦ Μωϋτέως ἡ χωρίσασα τὰ ὕδατα, τὰ νεκρὰ ἀπὸ τὰ ζωντανὰ, τὰ σεσηπῶτα ἀπὸ τὰ ρέοντα, τίς ἡ πρώτη ἀφορμὴ καὶ τίς ὁ πρῶτος αἴτιος; Αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος καὶ ἡ συνένοχος αὐτῷ δικαστικὴ ἀρχή. Αὐτὴ διὰ τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ φόβου καὶ τῆς στοργῆς καὶ τῆς λύπης, ἦν ἐξεδήλωσεν ὅπως κρούση ὑπὸ τὸν χιτῶνά της τὸν ἱερόσυλον— διότι εἶναι ἱερόν ἡ τιμὴ τῆς ἀχράντου παρθένου, ὅπως εἶναι ἱερὰ τὰ ἀχράντα μυστήρια—αὐτὴ—ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος μας—ἐξήγειρε καὶ διήγειρε τὴν ἀπαυσίαν τῆς δίκης ἐπισημότητα, αὐτὴ εἰσήγαγε καὶ παρεισήγαγε διαιρέσιν τῆς κοινωνίας εἰς τμήμα δυνάμενον νὰ κακουργῆ ἀτιμωρητὴ καὶ εἰς τμήμα δυνάμενον νὰ καταισχύνηται ἀνεκδιήκτον! Καὶ ὅταν ἐν δικαστήριον εὗρεθῃ ἐξ ἐμπνεύσεως τῆς ἐλληνικῆς προνοίας, ὅπως ἀποδειχθῆ ὅτι εἰς τὸν στέφανον τὸν ὅποιον δικαίως ἄλλοτε ἔφερεν ἡ κοινωνία μας, δὲν ἐμαράνθησαν, δὲν ἐκίτρινισαν καὶ δὲν ἐσάπη-

σαν καὶ δὲν ἀποπνέουν δυσωδίαν τὰ πάντα, ἠθέλατε νὰ μὴ συγκινηθῆ ἡ δυστυχὴς κοινωνία τῶν υγιῶν στοιχείων, ἡ ἐγκλείουσα τὸσον τῶρα καιρὸν τὴν βεβαρυμένην ἀτμοσφαιραν τῆς πλῆξεως καὶ τοῦ ἐμέτου, καὶ ἐτοίμη πάντοτε νὰ ἐκραγῆ εἰς δάκρυα, εἰς πόνον, εἰς ὀδύνην, ὅπως ἐν στρώμα τοῦλάχιστον τῆς ἀτμοσφαιρας αὐτῆς ἀνακουφισθῆ συγκινούμενον, συνταρασσόμενον;

Ἄλλὰ καὶ ἄνευ αὐτῆς τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων διαιρέσεως, ἦν ἐπήνεγκεν ἡ μετὰ καὶ ἄλλων τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ κράτους παραγόντων κατὰ τὰ ὀκτώ δέκατα διαφθορεῖσα καὶ ἐπὶ τὰ οἰκόπεδα καὶ τὰ ρουσφέτια, καὶ τὸ μίσθωμα, καὶ τὴν μειοδοσίαν τραπέισα δικαιοσύνη, ἡ διαιρέσις ἦτο φυσικὸν ἐξάνθημα τῆς δίκης αὐτῆς, ὅπερ κατὰ νόμον καὶ κατ' ἀνάγκην ἐμελλε νὰ ἀναβλαστήσῃ. Δύνασθε μὲ τὰ εὐαγγέλια, ψαλτήρια καὶ τοὺς μακαρισμούς; νὰ ἐξαφανίσητε τὰ ὀρόσημα τὰ μεταξὺ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς πενίας, μεταξὺ τοῦ νεοῦ ἑκατομμυριούχου καὶ κόρης ἐμπορίου πτωχεύσαντος ἀπὸ καταστροφὴν τῆς πατρίδος του, ἣτις ἐξήτησε νὰ ἐλευθερωθῆ, μεταξὺ τοῦ ζῶντος δι' ἡδονὴν καὶ τῆς ζωῆς δι' ἄρτον, μεταξὺ τοῦ προγευματιζόντος ἐπὶ παροφίδος ἀσελγείας καὶ τῆς δειπνούσης τὴν ἐσπέραν τῆς ἀπόκρεω μὲ ἄγρια χόρτα τῶν ἀγρῶν; Δὲν δύνασθε ν' ἀφαιρέσητε τὰ παλούκια, τὰ ὅποια σφετερισταὶ ξένης ἰδιοκτησίας στήνουσι χαράσσοντες περιφέρειαν οἰκοπέδων καὶ θὰ καταλύσητε τοὺς φραγμούς, τοὺς ὅποιους ἑκατομμύρια αἰῶνων καὶ νόμοι σιδηροὶ τῶν κοινωνικῶν διατάξεων ἔθεσαν μεταξὺ μιᾶς καὶ ἄλλης τάξεως; Ὁ πλοῦτος ὑπάρχει, ὅπως **ὑπάρχει** ὁ ἥλιος, ὁ χρυσός, ἡ ἀνοιξίς, ὁ ἠλεκτρισμός, ἡ θερμότης καὶ ἡ πενία **ὑπάρχει**, ὅπως ὑπάρχει ὁ τυφὸν, τὸ φθινόπωρον, ἡ γύμνωσις, ἡ σκωρία. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων **ὑπάρξῃτων**, ὁ θεὸς ἢ ὁ διάβολος τῆς δημιουργίας ἔθεσε τὸ χάος καὶ ἀπὸ τῆς μιᾶς μὲν ὄχθης αὐτοῦ ἑκατομμύρια χειρῶν ζητοῦν νὰ διέλθωσι πρὸς τὴν ἀντί-

## Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 456)

Τὴν ἐπαύριον τὴν ἐνάτην προῖνὴν ὤραν ἡ κ. Δεσιμαῖζ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἐπέβησαν τῆς ἀμάξης, ἣτις ἐμελλε νὰ τὰς ὀδηγήσῃ εἰς Βεζούλ, ὅπου οἱ Πρώσοι δὲν εἶχον εἰσέλθει εἰσέλθει.

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἦμαι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἐρριέτη, ρίπτουσα τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ φαιῶ ἴθρου, ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ Πυρρηναῖα πλησίον τῶν φίλων μου Ἐμμας καὶ Λευκῆς, δὲν θὰ σκέπτομαι πλέον αὐτόν· ὦ, καὶ, πρέπει νὰ λησμονήσω, πρέπει.

**ΚΑ.**

EN RAPISMA NIA ΠΥΡΡΗ

Οἱ Πρώσοι προέβαινον εἰς τὸν νομὸν εἰς μεγίστας ἀγ-

γარείας. Ἐκτὸς τῆς σπουδαίας ἐν Ἐπινάρ φρουρᾶς, καθ' ἡμέραν διέκοχοντο ἐκεῖθεν πολλὰ στρατεύματα, εἰς ὧν τὰς ἀνάγκας ἔδει νὰ ἐπαρκέσουν.

Ἡμέραν τινὰ συνοδεία προσεβλήθη ἐγγὺς τοῦ Μαρέιλ ὑπὸ πεντήκοντα ἐλευθεροσκοπευτῶν. Μετὰ ἀντίστασιν διαρκέσασαν τέταρτον τῆς ὥρας οἱ ἐλευθεροσκοπευταὶ κατέλαβον τὴν συνοδείαν, ἐκ δὲ τῶν δώδεκα Πρώσων, ἕτινες ἐφρούρουσαν αὐτὴν, ἐννέα ἔμειναν ἐπὶ τοῦ πεδίου, πέντε νεκροὶ καὶ τέσσαρες τραυματιαί, οἱ δὲ λοιποὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Μαρέιλ, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν, συνήγαγον τοὺς τραυματίας καὶ ἔθαψαν τοὺς νεκρούς.

Ἡ ἐπιούσα διήλθεν χωρὶς κανὲν ἐπεισόδιον, ἀλλὰ τὴν ἑτέραν ὀλίγον πρὸ τῆς νυκτὸς τετρακόσιοι ἄνδρες περίπου, μετὰ δύο τηλεβόλων ἀφίκοντο εἰς Μαρέιλ ὑπὸ τὴν ἄρχηγίαν Πομερανοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Κύριε, εἶπεν οὗτος εἰς τὸν δῆμαρχον, καθιστῶμεν σὰς καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ δήμου ὑπευθύνους διὰ τὸ συμβάν τῆς προχθῆς.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ Ἰακώβος Βαιγιάν.

— Πρῶτον διότι ἡ συνοδεία προσεβλήθη ἐδῶ πλησίον, καθῆκον δὲ ὑμῶν ἦτο νὰ προστατεύσητε τοὺς ἡμετέρους στρατιώτας καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τοὺς ὑπερασπίσητε.

— Συγγνώμην, κύριε ἀξιωματικέ, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι λησμονεῖτε ὅτι εἴμεθα ἐμπόλεμοι· ὅτι συνέβη προχθῆς

περαν, ἀπὸ δὲ τῆς ἄλλης ὀλιγώτερος κόσμος ἀπωθεῖ τὰ ἑκατομμύρια, εὐχαριστούμενος νὰ μένουν πάντες εἰς τὴν ὄχθην των. Ἡ εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελίου μεταξὺ τοῦ πλουσίου τῆς Κολάσεως καὶ τοῦ πτωχοῦ τοῦ παραδείσου, ἱκετεύοντος αὐτὸν νὰ βρέξῃ τὸν δάκτυλόν του εἰς τὰ καίοντα καὶ ἀπεξηραμμένα χεῖλή του, ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε ἀνεστραμμένη. Εἰς τὸν πλούσιον ἢ παραδείσου· εἰς τὸν πτωχὸν ἢ κόλασις!

Ὁ χωρισμὸς νομίζεται μέχρι τινος νόμιμος, ἐνόστω αἱ κοινῶναι εἶνε οὕτω διεσκευασμένοι, ὥστε νὰ ὑπάρχωσιν ἐκμεταλλεῦται καὶ ἐκμεταλλεούμενοι. Ἄλλ' ἀφοῦ ὑπάρχωσιν ὅρια χειμῶνος καὶ ἀνοιξέως, κακοδαιμονίας καὶ μακαριότητος, Ταρτάρου καὶ Ἡλυσίων, Ἐδὲν καὶ Κολάσεως, πρέπει συγχρόνως νὰ ὑπάρχωσι καὶ ὅρια δικαίου καὶ ἀδικίας, τιμῆς καὶ αἰσχύνης, ἀνθρωπισμοῦ καὶ δουλείας, ἐγκλήματος καὶ ἀθωότητος; Εἰς τὸν πλοῦτον ὁ χρυσὸς, ἡ ζέστη, ἡ μουσικὴ, ὁ ἔρωσ, τὸ βελουδο, ἡ καμέλια· εἰς τὸν πτωχὸν ἡ στέρησις, ἡ ψάθη, ὁ κετσὸς, ἡ ἀσφυξία· ἀλλὰ καὶ συνάμα εἰς τὸν πρῶτον τὸ δίκαιον, ἡ ἀθωότης, ἡ ἐλευθερία, τὸ ἀκαταδίωκτον· εἰς τὴν δευτέραν τὸ ἀδίκημα, ὁ Μεδρσεσὲς, τὸ Παλαμῆδι, ἡ δουλεία; Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐπολεμήσαμεν, ἐσφάγγαμεν, ἠτιμάσθημεν, ἐπυρποληθήμεν, ἀνετινάχθημεν εἰς τὸν ἀέρα, τὸ εἰκοσιένα; Δι' αὐτὸ ἐφυλακίσθημεν, ἐξωρίσθημεν, ἐφρονεύθημεν, τὸ ἐξηνταδύο; Ὁ πλοῦτος μένει πλοῦτος καὶ ἡ πτωχεῖα πτωχεῖα· ἀλλὰ καὶ ἡ δικαιοσύνη διαιρεῖται εἰς δικαιοσύνην τῶν πλουσίων καὶ εἰς δικαιοσύνην τῶν πτωχῶν; Καὶ ἡ ἐλευθερία διαιρεῖται εἰς ἐλευθερίαν ἑκατομμυριούχων καὶ εἰς ἐλευθερίαν Εἰλώτων; Καὶ τὸ ἐγκλημα διαιρεῖται εἰς ἐγκλημα—ἀθώωσιν τῶν κτηματιῶν καὶ εἰς ἐγκλημα—Παλαμῆδι τῶν πτωχῶν;

\* \*

Αὐτὸς ὁ νόμος ὁ διχοτομούμενος ὡς νευρόσπαστον, αὐ-

στηρὸς ὡς νῦξ διὰ τοὺς μὲν καὶ φαῖδρὸς ὡς πανσέληνος διὰ τοὺς δὲ, ἐξακολουθεῖ ἀπὸ τινος διαίρων τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν· καὶ αὐτὸς ὁ νόμος ἐπρόκειτο νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὴν **δέκην Σκουζέ**, ἐὰν μὴ ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου Βουλγαρίας συνελάμβανε ἀπὸ τὸ αὐτὸ τὴν τάξιν τὴν ἀδικούσαν καὶ τῆς ἔλεγε: Εἰς τὸ σκαμνί, εἶσαι ὑπόδικος, θὰ ὑποστῆς τὰς συνεπείας τοῦ νόμου!

Καὶ ἔχομεν καὶ ἄλλην ἀφορμὴν διαιρέσεως, αὐτοὺς τοὺς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως! Ἔρχονται κατὰ σειράν μάρτυρες τῆς κατηγορίας ἐντιμότετοι, φέροντες τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰ χεῖλη των καὶ τὴν τιμὴν εἰς τὴν συνείδησίν των, μάρτυρες ὡς ὁ νεαρὸς ἐκείνος ἐκ Θηβῶν λοχίας, ὁ Ἐπαμινώδας Καλαμιώτης, λεβέντης τὴν μορφήν καὶ τὸ φρόνημα, μάρτυρες ὡς ὁ ἐντιμὸς ἱατρός Ζαχαριάδης, μάρτυρες ἀπλοῖκοι ὡς οἱ ἀδελφοὶ Μπιστούρα, μετὰ τῆς καλοκαγάθου, ἐντιμότετης καὶ νοήμονος μητρὸς των Ζωῆς, καὶ δὲν ἐκστομοῦσι λέξιν κατὰ τοῦ Σκουζέ ἢ τῆς τάξεως, εἰς ἣν ἀνίκει ὁ νεανίας, ἐνῶ ἦσαν ἐν πλήρει γνώσει ὄλου τοῦ δαιδάλου τοῦ ἐρωτοδιαβολικοῦ δράματος ὅπερ ἐπαίχθη εἰς μίαν αὐλὴν τῆς Πλάκας καὶ ἀναμνησκονται ὅλην τὴν δυνήν ἣν ἠσθάνοντο ἐνώπιον μιᾶς μητρὸς μὲ τὸν ἀσθενῆ πνευματικῶς σύζυγόν της καὶ τὴν δροσερὰν της κόρην ψοφόντας ἀπὸ τὴν πείναν, ὅπως εἶπεν ὁ μάρτυς Μιχαὴλ Μπιστούρας! Καὶ ἔρχονται οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως, ἓνας πρῶτην διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας, ἓνας στρατιωτικὸς, ἓνας βουλευτῆς καὶ ἀγωνίζονται καὶ οἱ τρεῖς, μολονότι ἀνομολογοῦσιν ὅτι οὐδ' ἐξ ὄνειρου ἔχουσιν ἀφορμὴν ν' ἀμφιβάλωσι περὶ τῆς τιμιότητος τῆς κόρης—τοῦ θύματος—καὶ ἀγωνίζονται λοιπὸν νὰ κατεξευτελίσωσι, νὰ καμωδῆσωσι, νὰ ποδοπατήσωσιν ἐν ἑρείπειᾳ τοῦ φίλου των, διαπύ; Διὰ νὰ σώσωσι τὸν ἑκατομμυριούχον ἀπὸ 25 χιλιάδες ψωροδραχμαῖς καὶ τὸν μακάριον ἐν ὑγείᾳ καὶ ἀνέσει ἀπὸ ὀλίγων ἡμερῶν περιορισμὸν εἰς τοῦ Κόκλα, καὶ αὐτὸν ἀκόμη

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, δὲν εἶναι γεγονὸς ἀναγόμενον εἰς τὸν πόλεμον;

— Ὁχι, ἀνέραξεν ὁ ἀξιωματικὸς μετὰ παραφορᾶς, διότι οἱ στρατιῶται ἡμῶν κατελήφθησαν ἐξαίφνης καὶ ἐδολοφονήθησαν. Ἰδοὺ τί θέλω πολλοὶ κάτοικοι τοῦ Μαρέιλ—μοὶ εἶπον δώδεκα—ἔλαβον τὰ ὄπλα ἐναντίον μας καὶ συνήνωθησαν μετὰ τῆς συμμορίας, ἥτις προσέβαλε τὴν συνοδείαν· θέλω τοὺς δώδεκα τούτους ἀνθρώπους.

Ὁ δῆμαρχος ὕψωσε τοὺς ὦμους.

— Ἄ! αὐτὸ θέλετε, εἶπε, μήπως νομίζετε, ὅτι τοὺς ἔχω μέσα στὴ τσέπη νὰ σᾶς τοὺς παραδώσω αὐτούς; Ἐὰν ἔχητε ἀνάγκην αὐτῶν, κύριε ἀξιωματικὲ, ζητήσατέ τους.

Μεθ' ὃ ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν στραφεῖς ἀποτόμως ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αἰθούσης τῆς δημαρχίας.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἠδύνατο δι' ἐνὸς μόνου νεύματος νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψιν καὶ ἀπαγωγὴν τοῦ γέροντος, ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀπευθυνθεὶς εἰς τινὰ τῶν ὑποδεστέρων του εἶπε:

— Λάβετε εἰκοσὶν ἀνθρώπους, ἐκλέξατε τὴν μεγαλειτέραν ἑκαυλίαν τοῦ χωρίου καὶ πυρπολήσατέ την. Αὐτὸ ἐν πρώτοις.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐξῆλθεν ὅπως ἐνεργήσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ.

Ὁ Λυκογιάννης ὀρθὸς ἐπὶ τινος τῶν εὐρειῶν ἐγκοπῶν τοῦ

φαιοῦ Λόφου εἶχεν ἴδει τοὺς Πρώσους καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ρεμβάζων, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τῶν οἰκιῶν τοῦ Μαρέιλ, τὰς ὁποίας ἡ νύξ δὲν ἐβράδυνε νὰ περιβάλλῃ διὰ τοῦ πέπλου της.

Ὁ Λυκογιάννης δὲν ἐννοοῦσε τί πρᾶγμα εἶνε ὁ πόλεμος, ἀλλὰ κτηνώδεις τινες πράξεις διαπραχθεῖσαι ἔμπροσθέν του ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἤρκεσαν ὥστε νὰ τοῦ ἐμπνεύσωσι τὸ κατὰ τῶν Γερμανῶν στρατιωτῶν μῖτος.

Ἡ νύξ, ὡς προεῖπομεν, εἶχε καταλάβει αὐτὸν ἐπὶ τινος ἐγκαπῆς τοῦ φαιοῦ Λόφου. Ἢτοιμάζετο νὰ κατέλθῃ καὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸ σπῆλαιόν του, ὅτε φωναὶ ἀντηχήσασαι ἔφθασαν μέχρις αὐτοῦ.

Σχεδὸν ἀμέσως μεγάλη ἐρυθρὰ φλόξ, ἐξ ἧς ἀπεσπάτο βροχὴ σπινθήρων, ὑψώθη εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν μέσῳ μεγίστου στορβίλου καπνοῦ. Τόσον ζωηρὰ ἦτο ἡ φλόξ, ὥστε διὰ μιᾶς ὀλόκληρον τὸ χωρίον ἐφωτίσθη, ἡ δὲ διαύγεια κατεφώτισε τὸν φαιὸν Λόφον, ὡς τὴν ἡμέραν αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Ὁ Λυκογιάννης ἐνόησεν ὅτι οἰκία τις ἐκαίετο. Ἀπαξ μόνον, ἀλλὰ μακρόθεν, παρέστη εἰς τὸ θέαμα πυρκαϊᾶς. Ἡ περίστασις ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ ἴδῃ τὸ θέαμα τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ καταβάς ταχέως καὶ εὐκόλως, καθόσον ἡ φλόξ τὸν ἐφώτιζε, ἀνεχώρησεν ὡς βέλος φθάσας εἰς τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς, διελθὼν διὰ τοῦ κήπου, φοβούμενος δὲ μὴ ἀνακαλυφθῇ διωλίσθησεν εἰς καλύβην κατεσκευασμένην ἐκ φρυγάνων, ἐν ἧ εἶχον ἀναρτῆσαι δέματα φασου-

ἀμφίβολον, διότι οἱ ἔχοντες τὰ μέσα παραλύουν καὶ αὐτὰς τὰς κλειδωνιάς τῶν χρηματοκιβωτίων Βερτχάιμ, πολλῶ μᾶλλον τῆς κιγκλίδας τῆς σιδηρᾶς πύλης τοῦ Κόκλα. Καὶ ἔχει τὸ θάρρος εἰς ἐξ' αὐτῶν νὰ λέγῃ ὅτι τὴν ἐμπορίαν τῆς παρθενίας καὶ τῆς τιμῆς μόνον πτωχαὶ γυναῖκες δύνανται νὰ μετέρχωνται, καὶ ἄλλος νὰ στιγματίζῃ μίαν πτωχὴν κόρην διὰ τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου: *μὰ τέτοια καὶ ὁ τρίτος ν' ἀποφαίνεται καταδικαστικῶς*· περὶ μιᾶς οἰκογενείας διότι ἔλαβεν ὀδυνηρὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς διαγωγῆς ἐνὸς μέλους αὐτῆς.

Τίνες λοιπὸν διήρσαν, κύριε Καμπούρογλε, τὴν κοινωνίαν; Ἡμεῖς ἢ ἐκεῖνοι οὓς θέλετε νὰ ὑπερασπισθῆτε; Ἡ τάξις ἢ καταστήσασα πτώμα μίαν Κρητικοπούλαν καὶ ἐπὶ τοῦ πτώματος ἀκόμη ζητήσασα τὴν πάνδημον ἡμέραν τῆς δίκης νὰ ὀργιάσῃ ἢ ὁ πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου ὅστις περιβαλε διὰ τοῦ σιδηροῦ βραχίονός του τὴν κοινωνικὴν ἀδυναμίαν;

Καὶ ἐπὶ τέλους νομίζετε ὅτι ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ἐξῆλθεν ἱκανοποιημένον τὸ δίκαιον τῆς κόρης; Ἡ τιμὴ τῆς, μάλιστα. Διότι ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἐγκλήματος ἐκουσία ἀπαγωγῆ, προκειμένου περὶ κόρης δεκατετραετοῦς, προκειμένου περὶ πολιορκίας τῆς τιμιότητος, προκειμένου περὶ ἀρραβῶνος καὶ λόγων τιμῆς κ' ἐγὼ εἶμαι διδάκτωρ καὶ γιὸς τοῦ Σκουζέ καὶ στερνοκοπημάτων, προκειμένου περὶ ἀπάτης καὶ παραπλανήσεως ἀπὸ Κολοκουθοῦ εἰς Πεντέλην, προκειμένου περὶ σοροποιοῦ, ζάλης, ρεβόλθερ, πυροβολισμοῦ, ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς τοῦ ἐκουσίου πίπτει καὶ γίνεται θρίμματα καὶ λυόνει ἐντὸς τῆς χαάνης ἐκείνης τῆς αὐστηρᾶς δικαιοσύνης, τῆς ἀθέου, τῆς ἀναισθήτου, τῆς ἀδυσωπῆτου, τῆς εἰλικρινοῦς. Καὶ ἀποδίδεται ὄχι ἡ τιμὴ εἰς τὴν κόρην, ἀλλ' ἀποδίδονται αἱ τιμαὶ εἰς αὐτήν, ἐξεληθούσαν τοῦ δικαστηρίου ἐν ἀνευφημαίαις, ἐν ἐνθουσιασμῶ, ἐν δόξῃ. Διότι ἡμεῖς νομίζομεν ἡρωϊκὸν ἀγῶνα τὴν ἐπὶ ἐκτῶ

μῆνας ἀντίστασιν πτωχῆς κόρης καὶ πτωχῆς μητρὸς εἰς ὄλην τὴν τέχνην καὶ ὅλα τὰ πλοῦτη τοῦ ἐπιβουλεύως. Καὶ στεφανοῦμεν τὴν κόρην, καὶ στεφανοῦμεν τὴν μητέρα.

Ἄλλὰ λέγεται τοῦτο αὐστηρῶς νόμου, ὅταν ἔχη ἀφ' ἐνὸς ἓνα ἄνδρα, ἀφ' ἐτέρου μίαν κόρην ἀνήλικον, ἐκεῖ ἓνα ἑκατομμυριοῦχον, ἐδῶ μίαν λιμώττουσαν, ἐκεῖνον Σειληνόν, αὐτὴν κάλυκα ρόδου, ἐκεῖνον δύναμιν, αὐτὴν ἀδυναμίαν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐκεῖνον καταστρέφοντα αὐτήν, διότι οἱ κοινωνικοὶ μας θεσμοὶ ταυτίζουσι παρθενοφορίαν καὶ καταστροφὴν, καὶ ἀντὶ τῆς καταστροφῆς αὐτῆς τὸν μὲν καταστροφέα ὑποβαλλόμενον εἰς ὀλίγων μῆνων περιορισμὸν, εἰς δὲ τὴν κόρην ριπτομένην εἰκοσιπεντε χιλιάδας δραχμῶν ἀντὶ αἰετῶν καὶ ἀλγηδόνων;

\* \* \*

Τί ἀντιπροσωπεύει ὁ νόμος; Τὸ δίκαιον. Τί εἶνε τὸ δίκαιον; Ἡ ἰσότης. Εἶνε λοιπὸν ἰσότης ἀφ' ἐνὸς μία καταστροφή, ἐν πτώμα, καὶ ἀφ' ἐτέρου μία εὐδαιμονία μὲ μίαν μικρὰν ἀμυχήν, ἢ μίαν μικρὰν ἀφαιμαξίν, ἐξ ἐκείνων εἰς ἃς πολλάκις οἱ χωρικοὶ ὑποβάλλονται τὸν Μάϊον ἐκουσίως χάριν τῆς ὑγείας των;

Νόμος, δίκαιον, ἰσότης, ἠξεύρετε πῶς θὰ ἐλειούργουν ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει; Ἄν ἀντηλλάσσετε καταστροφή μὲ καταστροφήν. Ἀντηλλάγη; Ὁχι.

Ὁ ἰσχυρὸς λοιπὸν ἔφυγε κερδισμένος ἀπὸ τὴν δίκην καὶ ἄς μὴ διεγείρεται βέβηλος φθόνος καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ψεγίου τῆς δικαιοσύνης, ὅπερ ἀπονέμεται εἰς τὸ θῦμα!

Καλιεθάν

λίω ἵνα ξηρανθῶσιν. Ἐκεῖθεν ἐν ἀποστάσει τριάκοντα βημάτων ἀπὸ τῆς φλεγομένης οἰκίας ἠδύνατο κάλλιστα νὰ βλέπῃ τὴν πυρκαϊάν καὶ πᾶν ὅ,τι ἐγίνετο ἐν τῷ ὄθῳ.

Οἱ Πρώσσοι στρατιῶται ἐσχημάτιζον μέγαν περὶ τὴν οἰκίαν κύκλον καὶ ἀπεμάκρνον τοὺς ζητούντας ἐκ τῶν κατοίκων νὰ πλησιάσουν. Ἐν τῷ ἐλευθέρῳ διαστήματι τῆς ὁδοῦ ἀξιωματικοὶ περιεπάτουσαν καπνίζοντας, ὧν ὁ εἰς ἦν ὁ ἀρχηγός.

Ἀμέσως ἀνθρωπὸς τις διασχίσας τὸν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἀποτελούμενον κύκλον διηυθύνθη πρὸς τοὺς τρεῖς ἀξιωματικούς.

Ὁ Λυκογιάννης ἀνεγνώρισε τὸν Ἰακώβον Βαιγιάν.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν ἀρχηγὸν μὲ φωνὴν παταγώδη καὶ μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργὴν του, αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐπράξατε εἶνε φρικαλέον.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐγείρας τὴν χεῖρα ἐρράπιτε τὸν γέροντα.

Ὁ Λυκογιάννης ἰδὼν τὸν ἐξεβαλεν εἶδος ὄργου, ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς καλύβης, ἐπήδησε φραγμὸν τινα, ἀνέτρεψε στρατιῶτην εὐρεθέντα πρὸ τῆς διαβάσεώς του, ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ διὰ μιᾶς πυγμῆς τὸν ἐξήπλωσεν χαμαὶ ὑπτιον.

— Ὁ Λυκογιάννης! ὁ Λυκογιάννης, ἀνέκραξαν πεντήκοντα φωναὶ ἐκ τοῦ πλήθους.

Πρὶν ἢ οἱ δύο ἀξιωματικοὶ δυνηθῶσι νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς καταπλήξεώς των, ὁ Λυκογιάννης ἐγένετο ἄφαντος διὰ

τῶν κήπων, ἀφοῦ ἐκ δευτέρου διέσχισε τὸν κύκλον τῶν στρατιωτῶν.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἐβοήθησαν ν' ἀνεγερθῇ ὁ ἀρχηγός των, ὅστις ἦτο ζαλισμένος καὶ αἱματόφυρτος. Μετὰ μίαν ὥραν οἱ Πρώσσοι ἀπεμακρύνοντο τοῦ Μαρέιλ ἄγοντες αἰχμάλωστον τὸν Ἰωάκωβον Βαιγιάν. Μετὰ τὸ κατόρθωμά του ὁ Λυκογιάννης εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιόν του, εἰς τὸ ἄντρον του καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς ἐκ ξηρῶν φύλλων κλίνῃς του. Ταχέως ἐκοιμήθη. Ὁ ὕπνος του ὅμως ὑπῆρξε λίαν τεταραγμένος, εἶχεν ἀσφυξίαν διηνηκεῖ.

Ἐβλεπεν οἰκίας πυρπολουμένας, κράνη ὑψιτενῆ, ἤκουεν ὕλακας, γέλωτας δαιμόνων, ἐκρήξεις πυρίτιδος, κλαγγὴν ὀπλων ἐν τῇ συγκρούσει μάχης. Ἐν μέσῳ τῆς συμπλοκῆς εἶδεν ἄνθρωπον, φέροντα κράνος κεχρυσωμένον, ὅστις ἐδερεν ἀνιλεῶς γυναῖκα, νεάνιδα. Ἄνεγνώρισε τὸν ἄνθρωπον, ἦτον ὁ ἀρχηγός, ὅστις ἐδοκίμασε τὴν ἰσχύν του βραχιόνος του, ἀνεγνώρισε τὴν νεάνιδα, ἥτις ἦτον ἡ Βρριέτη.

Ἐξύπνησεν ἐκβαλὼν κραυγὴν, ἦτο κάθυγρος ἐξ ἰδρώτος, ὅστις ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἦτο παγωμένος. Ἡ καρδιά του ἐπαλλε μέχρι διαρρηξέως καὶ ἠσθάνετο ἐπὶ τοῦ στήθους του βάρους ἐμποδιζόν τὴν ἀναπνοὴν του. Μόλις μετὰ μισὴν ὥραν συνῆλθεν.

Ἄκτις φωτὸς εἰσδύσασα εἰς τὸ ἄντρον τῷ ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡμέρας.

Ἄνορθωθείς ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, περιεπάτησεν εἰς τὰ

Β' ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

**Πάτραι, 11 Ἀπριλίου.**

Τὸ πρὸ ἡμερῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ λαθὼν χώραν συλλαλητήριον βεβαίως δὲν ἦν μικρᾶς σημασίας γεγονός. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνώπιον τῶν ἐκλογῶν του λογοδοσία τοῦ βουλευτοῦ Κοντογούρη δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀπαρατηρήτως. Ταῦτα εἰσὶν ἀλάνθαστα τεκμήρια τῆς ἀνορθώσεως τοῦ δημοσίου φρονήματος, καὶ κατάδηλος μαρτυρία τῆς ἠθικῆς προόδου τοῦ τόπου. Φαίνεται ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ ὑπεκρῦθησαν σπινθήρες τινες τοῦ ἀρχαίου τῆς Ἑλλάδος πολιτισμοῦ, οἵτινες ἤδη ἀναθρώσκουσιν ἐξακοντίζοντες φλόγας φιλελευθέρων ἰδεῶν, αἵτινες ἀναμφιρῆστως θὰ ριζοβολήσωσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἔθνους. Τὸ «εὐθύναις δίδοναι» τοὺς ἄρχοντας ἦν τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων ὑψηλὸν θέσπισμα. Καὶ εὐλόγως. Μόνοι οἱ ἄρχοντες ὀφείλουσι νὰ δίδωσι λόγον τῶν πράξεών των. Αὐτοὶ ἄρχουσι, κυβερνῶσι, θεσπίζουσι καὶ διαχειρίζονται ἐν τέλει τὴν περιουσίαν τοῦ λαοῦ. Ναί. Τὸ «εὐθύναις δίδοναι» πρέπει νὰ γραφῆ μεγάλοις γράμμασι, καὶ ἀνεξίτηλοις πανταχοῦ καὶ ἐν τοῖς ὑπουργείοις, καὶ ἐν τοῖς δημοσίοις γραφείοις καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις ἰδίᾳ τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων. Οὐδέποτε ἐφωράθη ἄρχων μὲ ρυπαρὰς χεῖρας. Καὶ ὅμως ἐν μὲν ταῖς κυβερνήσεσιν ὄργια πολλὰ πολλὰκίς ἰδομεν τελοῦμενα, ἐν δὲ τῇ δημοτικῇ διοικήσει τὴν διασπάθεισιν τοῦ δημοτικοῦ πλοῦτου ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ βασιλείου ὄλαι ἀγναί, ἄμωμοι ἀνεκνήρυχσαν. Αἱ μὲν παρὰ τῆς Βουλῆς, ἡ δὲ παρὰ τῶν δημοτ. Συμβούλων καὶ Νομαρχῶν.

Ἦδη ὅμως ὁ Κοντογούρης ἐνεκαινίωσε ἀρχὴν ὑψηλὴν. Ἐπανέφερεν, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, πρῶτος τὸ «εὐθύναις δι-

δόναι». Εἶναι ἄξιος ἐπαίνου· ὁ δὲ κατὰ τὴν τεσσάρτην ὥραν μ. μ. τῆς χθὲς, Κυριακῆν, συνελθὼν λαὸς ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Γεωργίου, ὅπως ἀκούσῃ αὐτὸν, διναιῶς κατείχετο ὑπὸ περιεργείας ἀγνώστου, καὶ προσήρχετο διὰ νὰ ἀκούσῃ, ὄχι δημοκοπίαν πολιτευομένου ἀνὰ τὸ στόμα τὸν λαόν, τὸν βλάκα λαόν, ἔχοντος, ἀλλὰ τὸν ἐντολοδόχον του, δίδοντα λόγον τῶν πεπραγμένων. Εἶχε δίκαιον ἐπομένως ὁ λαὸς ὁ ἀχαϊκὸς περιέργως ἐκείσε νὰ προσέρχεται. Εἶχε δὲ καὶ δίκαιον ἐπίσης ὁ Κοντογούρης καταρξάμενος τοῦ λόγου νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ λαοῦ διὰ τὸ τόλμημά του καὶ νὰ τῷ καταδείξῃ, ὅτι ὀφείλει νὰ τὸν ἀκούσῃ, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ ἅμα νὰ προσέξῃ εἰς τὰ λεγόμενά του, ὅπως πεισθῆ, ἂν συνωδᾷ καὶ τῷ προγράμματί του, τῷ κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν ἐκλογῶν δημοσιευθέντι, ἐβάδισεν. Εἶνε εἶπεν, ὁ πρῶτος, ὅτις χωρεῖ εἰς τὸ διάβημα τοῦτο, καὶ ἀναγνωρίζει ἐν ἑαυτῷ δειλίαν τινα, ἀκατανόητον· εἶπεν, ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ ὁ περιφανὴς Γλάδστον ἀκόμη, οὐ τὸ ὄνομα ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν μετὰ σεβασμοῦ προσφέρεται, καὶ οὐ αἱ πράξεις ὡς κυβερνήτου παρὰ τῆς Βουλῆς συνταγματικώτατα ἐπικυροῦνται ἢ ἐλέγχονται, ὅταν προσέρχεται ἐνώπιον τῶν ἐκλογῶν του δίδει λόγον τῶν πράξεών του. Ὑπέμνησεν ὅτι ἐζήτησε μετὰ καὶ ἄλλων τὰς ψήφους τοῦ λαοῦ διὰ νὰ τιμωρηθῆ τὸ θηβαϊκὸν ἐγκλημα καὶ ἀνευρεθῶσιν οἱ ἐργάται αὐτοῦ, διὰ νὰ ἐπέλθωσιν οἰκονομία καὶ ἀνορθωθῶσι τὰ κακῶς κείμενα. Ἐπὶ ταῖς ὑποσχέσεσι ταύταις κατῆλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ διὰ τῶν ὑποσχέσεων τούτων καὶ τῆς κατὰ τῆς προκατόχου κυβερνήσεως ἐπικρατούσης τότε ἀπογοητεύσεως τοῦ λαοῦ ἡ νῦν ἀνερριχήθη ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν. Καὶ ἐν ὅσῳ ἡ νῦν κυβερνήσις ὑπέβαλλε νομοσχέδια ἐθνοφελῆ, ὡς τὰ τῆς διοργανώσεως τῆς τηλεγραφικῆς καὶ ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας, περὶ συγκοινωνίας καὶ κατασκευῆς σιδηροδρόμων καὶ τινα ἄλλα, ἠκολούθει αὐτὴν καὶ συνέπραττεν.

σκότη καὶ ἐν γωνίᾳ τινὶ τῆς κατοικίας ἐζήτησέ τι ψηλαφῶν. Μετὰ τὸ ὄνειρον ἔκαμε τὰς σκέψεις του· ἰδέα τις τῷ ἐπῆλθεν· αἱ χεῖρές του συνήντησαν τὸ πυροβόλον, ὁπότε ἐξέφερε γρυλισμὸν, συνήθη παρ' αὐτῷ καὶ πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς ὀργῆς καὶ πρὸς παράστασιν τῆς χαρᾶς του.

Ποτὲ δὲν μετεχειρίσθη τὸ πυροβόλον του ἢ ἵνα κυνηγήσῃ πτηνὰ ἢ ἄλλο θῆραμα. Ἐν τούτοις ἐγνώριζε νὰ πυροβολῆ διδαχθεὶς ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον Γρανδὲν τὸν χειρισμὸν τοῦ ὄπλου τούτου. Τὸ πυροβόλον ἐπὶ πολὺ ἀνενέργητον ἐμελλε νὰ διαδραματίσῃ πρόσωπόν τι.

**ΚΒ'**

Ο ΑΤΑΚΤΟΣ

Εἰ καὶ ὁ ἡμέτερος ἄγριος, ὁ ἄνευ οἰκογενείας, ἄνευ ὀνόματος, μὴ καταγεγραμμένος, εἶχεν ἡλικίαν μεγαλειέρας τῶν εἰκοσιν ἐτῶν, δὲν προσεκλήθη ὅμως εἰς τὴν κλήρωσιν, ἀλλ' ἐμελλεν ἐκουσίως νὰ ἰκανοποιηθῆ ὁπωσδήποτε τὸν νόμον τῆς στρατολογίας. Ὁ Λυκογιάννης ἐγένετο ἐλευθεροσκοπευτής.

Τοῦτου γενομένου, ἐξῆλθεν, ἔλαβε τὸ πυροβόλον ὅπερ εἶχον ἀφήσει ἐπὶ βράχου, τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως. Μετ' ὀλίγον εὐρέθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἥτις διέρχεται τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δάσους καὶ ἄγει κατ' εὐ-

θεῖαν εἰς Βλιγνυκοῦρ· μετὰ πορείαν μιᾶς ὥρας ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον. Ἐν Βλιγνυκοῦρ ἐγνώριζον ἤδη ὅτι τὴν προτετραίαν εἶχε σχεδὸν φονεύσει ἓνα ἀξιωματικόν, ὅστις εἶχε κτυπήσει τὸν δήμαρχον τοῦ Μαρεῖλ. Ἐν Βλιγνυκοῦρ, ὡς γνωστὸν, οὐδένα εἶχεν ἐχθρόν· ἡ δὲ κατ' αὐτοῦ ἐξενεχθεῖσα κατηγορία δὲν ἐπιστεύθη.

— Ἀλλὰ βλέπετε λοιπὸν τὸν Λυκογιάννην, ἔλεγον ὅτε διήρχετο, τὸν βλέπετε μὲ ἐν πυροβόλον; . . . Ποιὸς τοῦ ὄψεσε τὸ πυροβόλον; Τί θὰ τὸ κάμη; Κυττάξτε τί παλληκαρᾶς, τί λεβέντης!

— Ἄν ἐγνώριζε τὸν χειρισμὸν τοῦ πυροβόλου του, εἶπεν εἰς χωρικός, ἀλλοίμονον εἰς τὰ θηρία τοῦ δάσους· ὅποια σφαγῆ, φίλε μου, ὅποια!

— Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχῃ κάνει ἓνα τουφέκι καὶ νὰ γνωρίζῃ νὰ τὸ μεταχειρίζεται, εἶπεν ἕτερος χωρικός· χρειάζεται πυρίτιδα, σφαίρας, καψύλια. Ποῦ θὰ τὰ εὕρῃ ὅλα αὐτὰ ὁ Λυκογιάννης ποῦ δὲν ἔχει πεντάρα ἰς τὴν τσέπην του;

— Ἀλήθεια, ὁ πτωχὸς Λυκογιάννης. Ἐχῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου πεντακόσια γραμμάρια καλῆς τοῦ κυνηγιοῦ πυρίτιδος καὶ περισσότερον ἀπὸ ἐν χιλιόγραμμα μεγάλων σφαιρῶν. Εὐχαρίστως θὰ τὰ δίδω εἰς τὸν Λυκογιάννην.

Ἐν τῇ ὁδῷ οἱ ἀγιοῦπαιδες ἐκραύγαζον:

— Ὁ Λυκογιάννης! Καλημέρα Λυκογιάννη! Τί κάμνεις Λυκογιάννη; Μὴν τύχη καὶ πηγαίνεις στὸ κυνήγι;

(Ἀκολουθεῖ)